Överklagande ingett den 8 februari 2019 av Europeiska kommissionen av den dom som tribunalen (sjunde avdelningen) meddelade den 29 november 2018 i mål T-811/16, Di Bernardo mot kommissionen

(Mål C-114/19 P)

(2019/C 164/22)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: B. Mongin och G. Gattinara)

Övrig part i målet: Danilo Di Bernardo

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva tribunalens dom av den 29 november 2018 (sjunde avdelningen) i mål T-811/16, Di Bernardo/kommissionen,

— återförvisa målet till tribunalen, och

— förordna att frågan om rättegångskostnaderna i första instans och i målet om överklagande ska anstå.

Grunder och huvudargument

I den första grunden, som rör punkterna 41–53 i den överklagade domen, görs gällande att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vad avser definitionen att uttagningskommitténs motiveringsskyldighet när denna fattar ett beslut att inte uppta en sökande på förteckningen över godkända sökande. Kommissionen gör för det första gällande att tribunalen avvikit från domstolens fasta praxis, enligt vilken åtskillnad görs mellan beslut som rör själva ansökningarna, såsom beslut rörande den sökandes examina och erfarenhet, och beslut som rör bedömningen av de sökandes meriter sedan de deltagit i olika delprov. I det första fallet ska uttagningskommittén exakt ange exakt vad som fattas i ansökan, med beaktande av de kvalifikationer som anges som krav i meddelandet om uttagningsprov. Uttagningskommittén har både i sitt ursprungliga beslut och i sitt svar på begäran om omprövning följt de krav som uppställs i rättspraxis. Tribunalen har avvikit från rättspraxis genom att utvidga sin prövning till att även omfatta uttagningskommitténs urvalskriterier och genom att ålägga uttagningskommittén att uttala sig om samtliga punkter i ansökan. Den omständigheten att uttagningskommittén motiverat sitt beslut som ett svar på en begäran om omprövning gör inte att denna motiveringsskyldighet utvidgas. För det andra har tribunalen blandat ihop motiveringsskyldigheten, oavsett dess värde, med frågan huruvida motiveringen är välgrundad, vilket är en fråga som rör beslutets lagenlighet.

I den andra grunden, som rör punkterna 37–38 och 53–56 i den överklagade domen, görs gällande att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte beakta sin skyldighet att på eget initiativ konstatera att motiveringsskyldigheten har uppfyllts. Tribunalen har avvikit från fast rättspraxis, enligt vilken kompletterande preciseringar alltid kan anföras under rättegången, om ett beslut inte anses ha en tillräcklig motivering, varför talan inte borde ha bifallits såvitt avser grunden om bristande motivering. Tribunalen har genom att utesluta möjligheten att komplettera motiveringen när en sådan motivering ”nästan helt” saknas, och genom att jämställa den omständigheten att motivering ”nästan helt” saknas med att motivering helt saknas, gjort det omöjligt att komplettera motiveringen under rättegången. Detta beslut saknar stöd i domstolens praxis. Tribunalen har genom att begränsa möjligheterna att komma med kompletteringar under rättegången begränsat sitt eget utrymme att ta initiativ. Ett sådant initiativ hade i förevarande fall lett till att det omtvistade beslutet inte hade ogiltigförklarats på grund av åsidosättande av motiveringsskyldigheten.